

سارقان درکمین گله‌های عشایر

عشایر کشور در حالی از کمبودها و مشکلات متعددی در حوزه خدماتی، آموزشی و بهداشتی رنج می‌برند که افزایش سرقت احشام آنها در سال‌های اخیر نیز، رنج مضاعفی را بر آنها تحمیل کرده است.

گله‌های گوسفند و بز تنها سرمایه عشایر است که از طریق آن معیشت می‌کنند، اما بیم سرقت و از کف رفتن همین اندک سرمایه نیز همواره هنگام اتراق در قشلاق و بویژه در مسیر کوچ به سمت ییلاق، وجود داشته است؛ اما نکته نگران‌کننده و قابل تامل، افزایش بی سابقه این گونه سرقت‌ها در سال‌های اخیر است، به طوری که گاه به سرقت‌های مسلحانه نیز منجر شده است؛ مساله‌ای که آسایش و آرامش و خواب شبانه را از عشایر ربوده تا بسیاری از آنها را متقاعد کند که روش زندگی آبا و اجدادی خود را رها کرده و سکونت دائم و حفاظت از اندک مال خود را به وضع موجود و مشکلاتش ترجیح دهند.

شرایط سخت موجود موجب شده است که هر ساله از جمعیت عشایری کشور کاسته شود، به طوری که طی سال‌های گذشته نیمی از عشایر کوچرو در استان کهگیلویه و بویراحمد دست از زندگی عشایری کشیده و به زندگی شهری و روستایی رو آورده‌اند و با وجود افزایش جمعیت، عشایر این استان از 22 هزار خانوار در سال 1346 به 11 هزار در سال‌های گذشته کاهش یافته است.

عشایر دردمند

کوچ بهاره عشایر بویراحمدی و قشقایی آغاز شده است و آنان اینک تپه ماهورهای گچساران را ترک می‌کنند تا بهار و تابستان را در دامنه‌های دنا در بویراحمد و سمیرم سپری کنند. غافل از این که دزدان در مسیر کوچ نشسته‌اند؛ تا سرمایه آنان یعنی رمه‌ها را برابند.

شکرالله سیفی، ایلیاتی هفتاد ساله ایل آقایی بویراحمد، با بیان این که عشایر با سختی بزرگ شده‌اند و به سختی‌ها عادت دارند، از نامهربانی انسان‌هایی شکوه می‌کند که تیغ آزارشان، دل خسته عشایر را زخمی و دردمند کرده است.

وی با بیان این که در نبود ایل راه‌ها (که مسیر کوچ عشایر در طول تاریخ بوده‌اند و اکنون توسط منابع طبیعی به افرادی دیگر واگذار شده و راه را بر کوچ بسته‌اند)، دزدان آرامش و آسایش را از ما ربوده‌اند، به مهر می‌گوید: بارها با مسئولان در این خصوص و مشکلات امنیتی عشایر صحبت کرده‌ایم و حتی سال گذشته جلسه‌ای در گچساران با حضور فرماندار برگزار شد، اما آنان در این جلسه گفتند: دزدان روز روشن در شهرها کابل‌های برق را می‌دزدند و کاری از ما ساخته نیست، شما که در بیابان هستید.

روز کوچ می‌کنیم، شب کشیک می‌دهیم

شکرالله سیفی در این باره هم می‌گوید: حالا در مسیر کوچ مجبور هستیم روز کوچ کنیم و شب کشیک دهیم و شیوه کشیک هم به این شکل است که زنان تا ساعت 12 شب مواظب هستند و بعد از این ساعت، آنان می‌خوابند و مردان تا طلوع صبح از گله‌ها مراقبت می‌کنند.

وی با بیان این که این وضع نه تنها خسته که کورمان می‌کند، زیرا دزدان از ساعت 12 شب به بعد می‌آیند و اگر چشم برهم بزنیم، دزد گله را با خود می‌برد، می‌افزاید: دزد همیشه بوده و از قدیم گفته‌اند هر جا پای بز است، چشم دزد هم هست، ما هم نمی‌توانیم کوچک‌ترین دفاعی کنیم، زیرا اگر زخمی بر صورت دزدی افتاد، فردا از ما شکایت می‌کنند و می‌گویند: ما رفته بودیم تا گوسفند بخریم. در حالی که یکی نیست بپرسد چرا نیمه شب برای خرید آمده بودند؟

وی با بیان این که ما برای تک‌تک این گوسفندان زحمت می‌کشیم و از نان خود می‌زنیم تا جو، کاه و علف بخریم و این گوسفندان از گرسنگی تلف نشوند، تاکید می‌کند: این دام‌ها تنها سرمایه و دارایی ما هستند و ما به وسیله آنان معیشت می‌کنیم. مگر این سرمایه چقدر است که باید بخشی از آن توسط دزدان ربوده شود، بخشی از بیماری بمیرند و بخشی هم در مسیر کوچ و در جاده‌ها توسط کامیون‌ها زیر گرفته شوند.

سرقت‌ها افزایش یافته است

رئیس امور عشایر گچساران هم با تائید وجود این مشکل و ابراز ناراحتی از این وضع به جام جم می‌گوید: سرقت از عشایر چه زمانی که در